

Geofyzikální ústav AV ČR
[Archiv výtvarného umění](#)

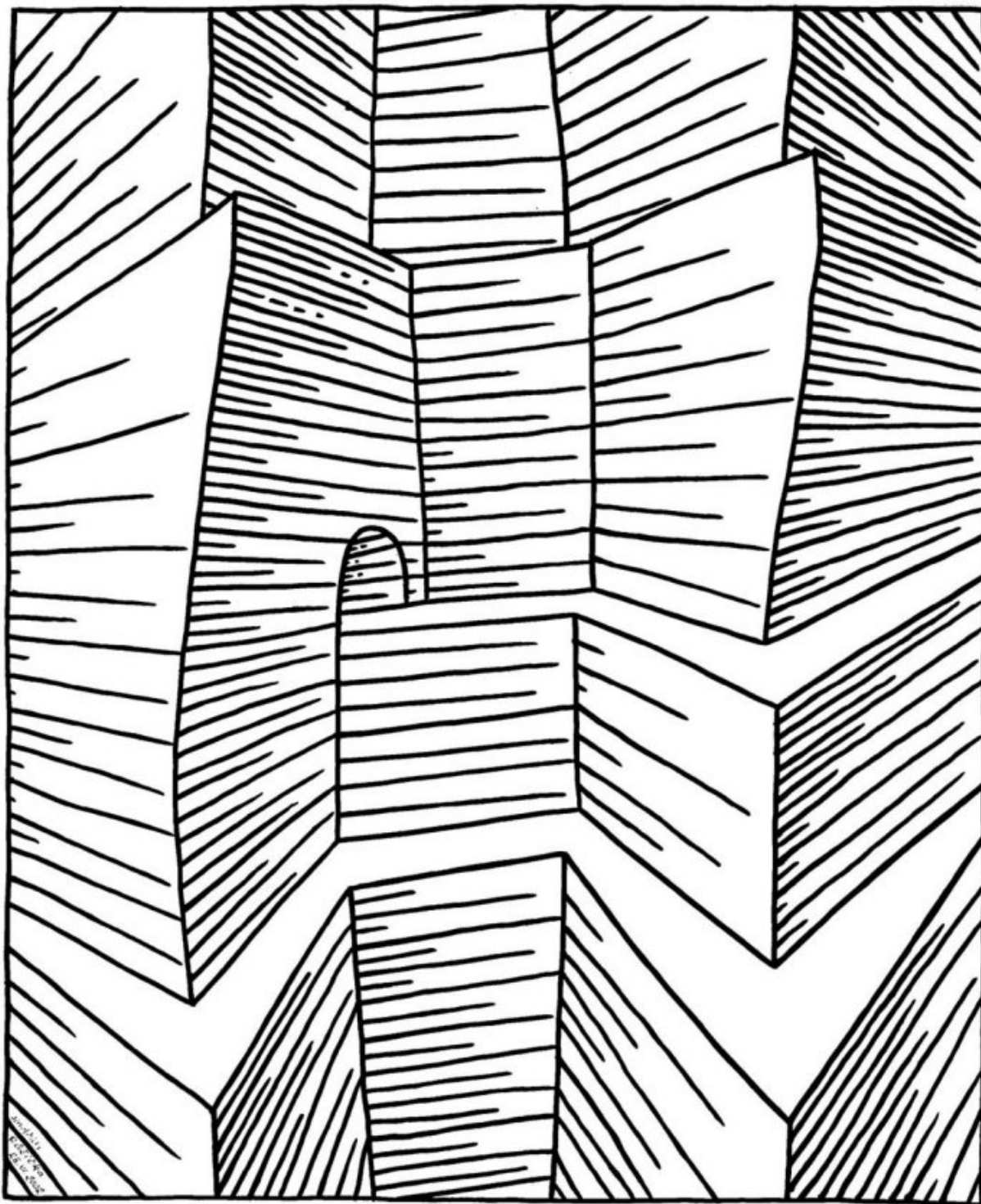
**Vás srdečně zvou
na patnáctou výstavu cyklu
Setkávání**

[Jindřich Růžička](#)
Kresby a linoryty

**Zahájení 30.11.2005 v 16.30 hodin
v přednáškovém sále GFÚ**

zpěv a akordeon - Jana Vebrová

**1. prosince 2005 - 15. února 2006
otevřeno po-pá 8.00-16.00 hodin**

Jindřich Růžička: Dolomity, 28.6.2002, kresba, tuš, papír

První linorytové práce Jindřicha Růžičky (1947) – černobílé ilustrace knihy Karla Čapka *Továrna na absolutno* – vznikají v roce 1973. První volné linorytové listy vytváří o dva roky později. Jejich tématem je technika – závodní automobily, motocykly, letadla, vojáci, parašutisté. Růžičkovy grafiky jsou v 70. a 80. letech přijímány s rozporuplnými pocity (přesvědčují bravurní technikou, zarážejí tématem), ale jejich forma a obsah nesouvisejí s žádnou společenskou objednávkou. Jsou zhmotněnými vzpomínkami na čas dětství, na okouzlení silou závodních a vojenských strojů, na opojení rychlostí. Náměty se ale brzy zásadně proměňují, mizí lidé, vyspělá technika. Pevné budovy nasvícené podivným (měsíčním či náměsíčním) světlem působí sice realistiky, cílem však není zobrazení skutečnosti, ale přesné vyjádření vnitřních pocitů. Liduprázdné stavby jsou jakoby známé i neskutečné, složené z opravdových (existujících) prvků a částí, jako celek nepochopitelné a neuchopitelné. Tajemnou atmosféru jim dodává originální technika lineárního šrafování.

Nálada městských kompozic je blízká Kafkovým románům a existenciálním textům. V roce 1986 získává za tyto listy cenu a medaili na 8. mezinárodním grafickém trienále v německém Frechenu. Přicházejí pozvání na další výstavy, ale Jindřich Růžička má najednou pocit, že touto formou už vše podstatné vypověděl, pouští se do dalšího hledání. Několik let převážně kreslí (živí se restaurováním), v poslední době se věnuje barevnému linorytu a fotografii. I nové grafiky působí jistě a pevně, hmota linek a váha barev jsou dál prostředkem k vyjádření a předání jedinečné nálady. Tématem kreseb, maleb, grafik, fotografií je tajemství. V osobnosti Jindřicha Růžičky se jedinečným způsobem propojuje rozumový přístup a romantické cítění, řemeslně dokonalé grafiky jsou mezigeneračním svorníkem. Z jedné strany přímo navazují na práce Jana Zrzavého, Josefa Čapka a Josefa Lady, z druhé jsou příkladem a povzbuzením mladším, výrazným linorytům, např. Michalovi Cihlářovi nebo Vojtěchovi Kovářikovi.

Jiří Hůla